

Cela Tuzla eno kožo muzla...

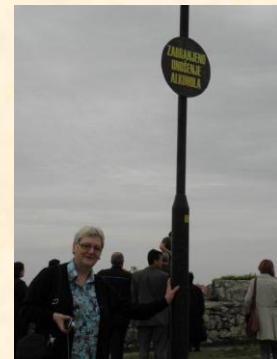
O tem govori znamenita zgodovinska legenda. V času avstroogrške je takratna oblast od vseh kmetov zahtevala predajo vse živine. En kmet, ki je imel veliko otrok, je zadržal eno kožo, ki je dajala veliko mleka. S pomočjo te koze je tako preživel velika družina. Od tu legenda.

A že po poti v Tuzlo so se nam ponovno dogajale zanimive stvari. Naš poklic pa terja natančno opazovanje... Ko smo se peljali po hrvaški avtocesti srečamo na avtocesti kolesarja, ki vozi v nasprotno smer. Prispemo do meje med Hrvaško in Bosno in Hercegovino, mejni prehod Orašje. Na bosanski strani meje stakajo kmetje, ki so zaprli mejo s traktorji. Urejen je bil obvoz, usmerjali so nas njihovi policisti.

Potem prispemo do Tuzle. Vmes se soočimo z realnostjo, da je pri njih resnično delovni čas, kot pri nas včasih, od sedmih do dveh in potem je vse zaprto... Znanci so nas namreč opozorili, da če pa že gremo v Tuzlo, se moramo ustaviti v Arizoni, njihovem nakupovalnem središču, a smo bili ob 14.30 uri prepozni, bil je četrtek.

Nato se mirno odpravimo do Tuzle, do hotela, se registriramo in odpravimo v sobe. Bilo je že popoldne. Do uradnega začetka simpozija se odpravimo v mesto. Zadišala nam je prava turška kava. Ni tako enostavno najti pravo turško kavo sredi Tuzle kot bi si mislili. A bili smo vztrajni in nam je uspelo.

Nato je sledil sprejem v galeriji hotela. Naslednje jutro, po uvodnih govorih, so sledila predavanja po vnaprej načrtovanem vrstnem redu. Slovenske »barve« in čast je branila prim. Darja Boben – Bardutzky, dr. med., spec. psihiatrije s predavanjem »Zdravljenje odvisnosti od alkohola v Sloveniji«.

V petek, po kosilu, so nas gostitelji z avtobusom popeljali na izlet. Spremljala nas je prijazna domačinka, vodička. V spominu nam je

ostalo to, da je pri njih dovoljeno kaditi povsod, tudi v prostorih, kjer se streže hrana, torej tudi v jedilnici hotela in vsepovsod drugje ter, da so bile ob znamenitih obzidjih, ki smo si jih ogledali postavljene table z napisom: »Vnos alkohola prepovedan!«.

Zadnji dan smo bili v dopoldanskem delu še pridni poslušalci, v popoldanskem času pa smo se odpravili proti domu.

Si bomo srečanje zapomnili?

Vsekakor, saj je bilo tudi tokratno srečanje priložnost za izmenjavo izkušenj, za to, da vidimo kje smo in kam nas naša pot pelje. Menim, da smo se še enkrat več prepričali, da smo na pravi poti in da je vredno na njej vztrajati.

Nasnidenje kmalu pa smo si rekli ob slovesu....

Nataša Sorko

